

Миланка Благојевић
МОЈ ОТАЦ УМИРЕ У ПОЕЗИЈИ

Миланка Благојевић
МОЈ ОТАЦ УМИРЕ У ПОЕЗИЈИ

Издавач:

Имприматур д.о.о.

Мише Ступара 4

Бања Лука

info@imprimatur.ba

За издавача: Борис Максимовић

Уредила: Тања Ступар Трифуновић

Лектура: Соња Леро Максимовић

Дизајн корица: Драгана Васић

Графичка припрема: Соња Леро Максимовић

Штампа: Сканди с.п.

За штампарију: Младен Спасојевић

Тираж: 300

Година: 2023.

ISBN: 978-99976-53-34-5

Дистрибутер за Србију:

БИБЛИОНЕР д.о.о.

Дунавски кеј 12, 11000 Београд

office@biblioner.rs

011/3284-094, 066/802-13-32

МИЛАНКА
БЛАГОЈЕВИЋ

МОЈ ОТАЦ
УМИРЕ У
ПОЕЗИЈИ

МОЈ ОТАЦ УМИРЕ
У ПОЕЗИЈИ

МОЈ ОТАЦ УМИРЕ У ПОЕЗИЈИ

Јуче сам сазнала отац је умро
та вијест до мене путује четири године
Мој отац умире у поезији
није било времена
да се сагнем
умијем лице
почешљам косу
погледам у огледало
да саопштим себи
отац ти је умро
Буди јака
говорили су и гурали кнедлу у грло
Плакала сам у ходнику из вратних жила
и скупљала сузе
од толико соли
нагризена ми је кључна кост
Времена је мало
мртви не говоре
пију чај од нане и ћуте
помно нас слушају
Са живима никада начисто
говоре

одлазе
и заборављају ријечи
у њима ништа не остаје
Мој отац умро је прије четири године
вијест сам примила јуче
чучала је у мени и чекала
да се умијем
почешљам
помилујем лице
саопштим
отац ти је умро
Мислим да стоји на оној капији
и чека ме
толико неизговорених ријечи
просипам их по улици
као пепео
само сједи
ћути
пије чај од нане
Мртви не говоре
помно нас слушају
са живима никада начисто
говоре
одлазе
у њима ништа не остаје
Ни ти ни твоји дуги прсти

НЕДЈЕЉОМ ИДЕМО НА ГРОБЉЕ

Недјељом идемо на гробље
неко је спустио шкољку на очев гроб
у вјечности слуша море
не знам шта би друго тамо радио
Увече стављам маску од глине
подсјети ме на земљу из свјеже ископаних гробова
Понедјељак је стресан дан
осјетимо се више живима
Уторком идемо на пијацу
трпамо зеленило у плетене корпе
потапамо га у соду бикарбону
исисаће све отрове
Шта је са нагомиланим отровима у нама
савјетују да пијемо варикину
убиће све модерне вирусе
свијет је отишао бестрага
Сриједа је срећан дан
купујем цвијеће од баке на углу
непрскано је напомиње
приређујем забаву да прикријем тишину
хрлећи у четвртак
Чекамо викенд

жељни смо дјеце дан нас усиса
сажваће и испљуне
Петком смо опуштени
лијени
Сутра је викенд
субота је породични дан
лијеп дан
понекад од њега остане само бука и бијес
Недјељом идемо на гробље
понедељак је нова сриједа
уторком купујемо трешње
сад им је сезона
гдје је нестала трешња мог дјетињства
посјечена због градске инфраструктуре
непрскане трпали смо у уста
док нам се њихова крв сливала низ тијело
црве нисмо вадили
сад плутају по нашим желуцима смију нам се
недјељом на гробљу свете се под земљом
Недјељом увече у чистој постељини
сањам твоје дуге прсте
који ми пролазе кроз косу
на бедра не прелазе
гријех је мислити на то
Недјељом идемо на гробље

МОЈ ОТАЦ УМИРЕ НЕДЈЕЉОМ

Мој отац умире недјељом на гробљу
радним данима живи
чека ме на аутобуским стајалиштима
у ресторанима
у парку трчећи за унуцима
и та јебена смрт није коначна
Видим га у хотелима
налик оним с краја осамдесетих
на љетовањима по Јадрану
на металним столицама
наслоњен
млад
слуша море
шта би друго у вјечности радио
Видим га у одразу огледала
у његовим зјеницама
чврстим вилицама
Мој отац умире само недјељом на гробљу
радним данима устаје
хода
тражи ме
те ријечи неизговорене

труну
Мртви не говоре
Радним данима живе
Умиру само недјељом на гробљу

МОЈ ОТАЦ НЕ ЗНА ДА ЈЕ УМРО

Мој отац не зна да је умро
пије прву јутарњу кафу
окренут леђима
чека ме у башти кафића
на углу
Никад се не окреће
али знам да је он
кренуо је тамо
у вјечност да слуша море
Зауставио се зачас
свако јутро се предомишља
мирис кафе га мами
то је мирис овог свијета
само познати мириси нас држе буднима
ако их нема
умиремо
одлазимо
Мој отац пије кафу
прву јутарњу
видим га с леђа
ако му приђем
од страха бјежи
мртви се боје

јер са живима никад начисто
нема невиних међу њима
најбоље је вјечно окренути леђа
на миру пити прву јутарњу кафу
удисати мирисе
само они познати нас држе буднима
Мој отац не зна да је мртав
док пије прву јутарњу кафу
и чека ме
у башти кафића
оног на углу
видим га с леђа
Са живима
никад начисто
најбоље је тако
окренутих леђа
удисати мирисе
те познате мирисе
који нас држе буднима